

skolernes rådighed i et noget videre omfang end angivet i loven, f. eks. til foretagelse af urinalyser og kogning af sprøjter, og selv om sådant udstyr forefindes i de fleste tilfælde, finder man det rigtigst, at § 5, stk. 1 ændres således, at det af denne bestemmelse fremgår, at måle- og vejeapparater ikke kan anses for fuldt tilstrækkeligt udstyr til skolelægen.

Til punkt 7.

Ved den i 1957 gennemførte revision af skolelæge-loven ændredes de i § 11, stk. 2 fastsatte maksimumsbeløb pr. barn, i forhold til hvilke statstilskuddet på højst 50 pct. af kommunernes udgifter til skolelægeordningen kan beregnes, idet der i lovbestemmelsen — i overensstemmelse med tidligere opnået hjemmel ved tekstanmærkning på finansloven — optoges en maksimumssats på 4 kr. + procenttillæg pr. barn, såfremt der ansættes skolelægemedhjælp uden sygeplejeuddannelse. Endvidere indføjedes i loven den siden 1. april 1953 gældende ordning, hvorefter der, når der som skolelægemedhjælp er ansat en skolesundhedsplejerske med kursus for sundhedsplejersker ved Århus Universitet eller en sundhedsplejerske, der virker i en kombineret spædbørnssundhedsplejerske- og skolesundhedsplejerskeordning, kan ydes statstilskud med halvdelen af kommunernes udgifter til sundhedsplejerskens lønning m. v. uden hensyn til de fastsatte maksimumssatser pr. barn.

Skolelægenes honorar har hidtil udgjort 3 kr. + procenttillæg pr. barn, og denne takst blev i 1946 lagt til grund ved fastsættelsen af de maksimale refusionsbeløb pr. barn. Almindelig Dansk Lægeforening har imidlertid nu rejst krav om en forhøjelse af skolelægehonorarerne, ligesom Dansk Sygeplejeråd har ønsket skolesundhedsplejerskernes lønning forhøjet. En forhøjelse af disse vederlag

kan vel foretages uden en ændring af maksimumssatserne for statens refusion, men man finder det dog rimeligt, at der ydes kommunerne og de private skoler en delvis dækning af de som følge af lønforhøjelserne opståede merudgifter. Da fremtidige forhøjelser af skolelægenes og skolelægemedhjælpernes lønninger — såfremt de skal resultere i en forhøjelse af maksimumsrefusionssatserne — kun vil kunne ske ved en lovændring i hvert enkelt tilfælde, hvilket ikke skønnes hensigtsmæssigt, foreslår man, at de hidtidige detaljerede bestemmelser om det maksimale statstilskud, afhængigt af de enkelte medhjælpsordninger, udtages af loven, således at undervisningsministeren bemyndiges til at fastsætte statstilskuddets størrelse efter forhandling med finansudvalget.

Bestemmelsen om, at statstilskuddet ikke kan overstige 50 pct. af kommunernes og de private skolars udgifter til skolelægeordningen, berøres ikke af ændringsforslaget.

Til punkt 8.

Den obligatoriske skolelægeordning i Danmark har nu bestået i henved 15 år, og de i dette tidsrum indvundne erfaringer har fundet udtryk i de ved lov nr. 117 af 12. april 1957 gennemførte ændringer og ændringsforslagene i nærværende lovforslag, hvorfor det ikke skønnes påkrævet at opretholde en revisionsbestemmelse i loven.

Under hensyn til ønskeligheden af, at statens tilskud reguleres som følge af den under punkt 7 nævnte forhøjelse af skolelægenes og skolelægemedhjælpernes vederlag med virkning fra 1. april 1961, foreslås det i § 2, stk. 1, at den ændrede affattelse af § 11, stk. 2 skal træde i kraft fra dette tidspunkt.